

Szavak nélkül

írta Francia Réka

A fiú idegesen, egyik lábáról a másikra állva várta a paravánok mögött, hogy a színpadra szólítsák.

Gusnak nem sok vagyona volt. Egy ágy, két váltás ruha, két, dolgos, erős férfikéz, a pipája – amibe időnként dohányt is tudott szerezni és a hegedű.

Előző éjjel a fiú egy ideig álmatlanul forgolódott, később már csak a deszkázott mennyezetet figyelte, vagy a bogarak bolond táncát az olajlámpás körül. Gondolatai egyre messzebb és messzebb sodródtak a világító toronytól, egészen addig a pontig, ahol – úgy vélte – balszerencséje kezdődött; balsorsa eldőlt. Bár alapvetően nem volt szerencsés alkat, meg volt győződve róla, hogy a dolgainak alakulása mindig az ördögnek kedvezett.

Igyekezett meggyőzni magát arról, hogy a szegények élete a hit terén sokkal több megpróbáltatással van tele, mint a gazdagoké. Kölyökként nem sok mindent kezdehetett magával a városokban – senki sem akart magához venni és etetni egy hasztalan munkaerőt.

Mikor elhangzott felkonferálása Miss Stacy által, mégis határozott léptekkel indult a rögtönzött színpad közepe felé, a deszkák is meg-megreccsentek erős léptei nyomán.

Sok olyan dolgot kellett megtennie, amire nem volt büszke, azért, hogy életben tudjon maradni. A világító toronyban is azért maradhatott, mert az itt élő példás keresztények – például Miss Hetty King – megtúrták. Iskolába íratják. (Gus most már arról is meg volt győződve, hogy aki nem tud olvasni, az is előbb-utóbb az ördög kezére kerül, hiszen a Bibliát sem forgatja.)

Minél tovább tépelődött, annál idegesebb lett:

„Ördögi találmány... Ördögi...” – motyogta előző éjjel, mikor a kopottas asztalra fektetett hangszert kerülgette, állát dörzsölgetve.

Ujjai ugyanúgy viszkettek a tiltott dolog érintése után, akár most, és egyfolytában. Játsszani akart akkor is, mint annyi hasonló, magányos estén. A hangszer a társa volt. Talán már a részévé vált.

Régen nem zavarta a gondolat, hogy tanulatlan. Igazából az élettől vett leckéket, és azt már nagyon jól értette, hogy nincs szükség a szavak magas szintű ismeretéhez, ha az ember túl akar élni. Mostanra azonban már nem csak túlélni akart, annál többre vágyott.

Izzadt tenyerében szorította a hegedű nyakát, másik, reszkető keze a vonót igyekezett finoman markolni.

Nehezen küzdött meg két, ellentmondó fele önmagában.

Tartott az ördögtől, főleg azok után, hogy kigyulladt a konzervgyár a játéka miatt. Félt, hogy ismét katasztrófát fog okozni, ha a Miss Kingnek szánt ünnepségen játszani fog az ördögi hegedűn. (Ha verset szavalna, biztosan bolondot csinálna magából.)

Ugyanakkor tudta, hogyha tisztelettel, és nem csak önmaga szórakoztatására játszik, hogyha örömet akar okozni, azt az Úrnak is jó szemmel kell néznie. Ha miatta – a mihaszna kölyök miatt – ugyan nem is, de Miss King miatt mindennek tökéletesnek kell lennie.

Az esélyei nem voltak jók, a hegedűje nélkül a legjobbat kellett volna kihoznia a semmiből, de ő nem ezt az utat választotta. Meg kellett mutatnia, hogy a túlélésen kívül van valami más is, amihez nincs szükség a szavak magas szintű ismeretére.

Elvégre, kevéske iskolázottsága végett Gus Pike nem értett a szavakhoz.

Ezért a köszönetemet úgy fejezem ki, ahogyan tudom.

Hegedűjének nem csak ördögi oldala volt. Magának Gusnak sem.

Ha aznap bármilyen tüzet is gyújtott a hegedű szava, az bizonyosan csak a szívekben, leghevesebben Miss Hetty King szívében történt.